

ГЛАВА ТРЕТА.

Сждбата на движението.

Несъгласия въ вжтрѣшната организация. — Несполукитѣ на движението и разочарованията на интеллигенцията. — Смъртъта на Левски. — Любенъ Каравеловъ въ 1873. година. — Той и сръбската политика. — Крачка назадъ. — Сърбоманство. — Вѣрующъ по убѣждение или измѣнникъ по съзнание? — Борбата между Каравеловъ и Ботйовъ. — Христо Ботйовъ спасява движението отъ катастрофа. — Изолираностъта на Каравелова. — Неговото повѣдение отъ гледището на организационнитѣ статутѣ. — Борбата между Каравеловъ и Ботйовъ въ българската историческа литература. — Малко споръ. — Рѣшение на въпроса.

I.

Вжтрѣшната революционна организация прѣкара единъ периодъ на засилване до 73. година. Прѣзъ 71—72. година Василь Левски бѣше кръстосалъ вредомъ България и порѣсилъ бѣ страната съ искритѣ на революцията. Числото на оглашенитѣ нарасна до голѣми размѣри, и вѣрата въ близката революция проникна въ всичкитѣ сърдца. Въ Ромжния или въ България — това е единъ ѳезначителенъ въпросъ — се състави приврѣменното българско правителство съ сѣдалище въ Балкана, откъдѣто чрѣзъ агенти и чрѣзъ прокламации, подканяше народътъ да се готви за близкия день. Въ края на 1872. година напярженieto е още по-голѣмо. Отъ едно писмо на Л. Каравеловъ, изъ Букурещъ, съ дата 9. ноември, пратено до Дяконътъ,